

مسئله دشمنی
کیا

رسالت پیامرانه یا عامه پسندی؟!

سنگ بنای تعریف‌های موجود از «رسانه» بر پایه نوع برداشت از جهان و آینده آن قرار دارد و از آنجا که «فن آوری رسانه‌ای» در حال حاضر از جهان مدرن غروب سر بر آورده، به ناچار کاربران یا نپوهی از مفاهیم بیگانه رویه‌رو می‌شوند. واضح است پیام ارسال هم در جهت «اصالت سود» یا «اصالت لذت» است و در این فضا پیام و رسانه‌ای برتر محسوب می‌شود که بیشترین اثرگذاری را داشته باشد.

باورها و رفتارهای دینی را انسانی بدانیم که فلسفه زندگی او بندگی پروردگار است، رسانه عهده‌دار انتقال پیام به منظور شکل دهی به بینش‌ها، بی گمان، وظیفه رسانه ملی می‌باشد. رسالت آسمانی از سر لطف عهده‌دار شده است، رهبر معظم انقلاب سیره آن الگوهای حقیقی بشر در برابر مکتب‌های الحادی و التقاطی است. رسانه ما، هم باید ناظر باشد به دشمن در فضای ملی رهنمودهایی داشتند که روح حاکم بر آن همان سیره اهل بیت (ع) است. ایشان می‌فرمایند: «امروز جنگ دنیا جنگ رسانه‌هاست... رسانه ما، هم باید ناظر باشد به ضربه زدن به دشمن در فضای عمومی...» معظم له در ادامه، هدف‌های کلان رسانه ملی را این گونه از تقای معرفت دینی روشن بینانه، تحکیم

۱. همگام ایمان و معرفت؛
۲. ترغیب مردم به رفتار دینی
۳. ریشه‌دار کردن شناخت و بنا بر ارزش‌ها
۴. مضمون‌های فکری انقلاب و نظام اسلامی؛
۵. باور به کارآمدی دشمن؛
۶. ایجاد همگرایی عمومی و مهرورزی در میان مردم؛
۷. آگاه‌سازی نسبت به مقوله‌های حساس؛

ایشان با تأکید بر اهمیت دادن به محتوای می فرمایند: «در همه برنامه‌ها نگرش به محتوا را الزامی کنید؛ همه برنامه‌های شما

متناقض باشند... مثلاً از یک طرف درباره عدالت اجتماعی برنامه‌های خوبی تولید می‌کنید؛ اما از آن طرف در خلال برنامه‌های دیگر عملاً عدالت اجتماعی را نقض می‌کنید.

این درست نیست؛ باید آهنگ کلی برنامه‌ها یکی باشد و در بین آن تناقض دیده نشود. غالباً خانه‌های مورد استفاده شخصیت‌های

این فیلم‌ها عیبانی و اشرافی است؛ واقعاً وضع زندگی مردم ما این طور است؛ و

به شدت توجه کنید که چهره‌پردازی‌های منفی و ناصالح در صدا و سیما انجام نگیرد.

من گاهی دیده‌ام انسان‌هایی که هیچ ارزش علمی و هنری ندارند، در صدا و سیما با پول مردم چهره‌پردازی می‌شوند؛ چرا؟

این موضوع شفاف و شجاعانه‌تر است؛ چرا کسی را می‌خواهیم الگوی جوان‌ها قرار دهیم؟ این طور آدم‌هایی را؟ ...

که راه را بر هر گونه شجاعانه‌تر از انقلاب می‌بندد، در حقیقت همان موضع معمار

بزرگ انقلاب (ره) است که در دیدار با مسئولان وقت صدا و سیما، آنان را به

رویکردها فرآخواند و از آنان خواست ترمیم دهند.

با دستگاه «دستگاه تلویزیون مخاطبان آموزشگاه رادیو

باشد، قدرت بدهد به جوان‌های ما، جوان‌های ما را نیرومند کند. نباید دستگاه تلویزیون جوری باشد که ده ساعت موسیقی بخوانند، جوان‌هایی که نیرومند هستند، از آنها را برگر دانند به یک جور خلسه می‌آورد. این‌ها مثل همان تریاک و ... موسیقی با تریاک فرق ندارد؛ تریاک یک جور خلسه می‌آورد، یک مملکت آزاد باشد، یک مملکت مستقل باید تبدیل بشود. اگر بخواهید مملکت‌تان یک مملکت صحیحی باشد، یک مملکت آزاد باشد، یک مملکت مستقل باشد، مسائل را از این به بعد جدی بگیرید، رادیو و تلویزیون را تبدیلش کنید به یک رادیو تلویزیون آموزنده، همین کلمات نقشه است برای این که شما بگویند که کهنه‌پرست شدید. این‌ها که می‌گویند اگر چنانچه موسیقی در رادیو نباشد، آن‌ها (جوانان) می‌روند از جای دیگر موسیقی را می‌گیرند، بگذار بگیرند از جاهای دیگر، شما عجبالتاً جای دیگر موسیقی می‌گیرید، حالا اگر مملکتی، خیانت است به جوان‌های ما این موسیقی نباشد در رادیو آن‌ها می‌روند از جای دیگر می‌گیرند، بگذار بگیرند از جاهای دیگر، شما عجبالتاً موسیقی خیانت است به جوان‌های ما این موسیقی نباشد در رادیو آن‌ها می‌روند از جای دیگر می‌گیرند، بگذار بگیرند از جاهای دیگر، شما عجبالتاً در کلام آن عزیز سفر کرده، نکته‌ای زیبا به چشم می‌خورد که اگر متولیان رسانه ملی آن را نصب العین خویش قرار می‌دادند، وضعیت کنونی ما این گونه نبود که با پخش هر فیلم غریبی و یا موسیقی تهییج کننده، شاهد الگوگیری جوانان از قهرمانان غربی و موسیقی آنان باشیم. امام (ره) در آن روز بر این نکته تأکید کردند: «شما عجبالتاً از رسانه ملی به آسانی می‌تواند دافقه جوانان را به نفع اسلام و انقلاب تغییر دهد و با استفاده از محورهای جذابیت اسلامی، محورهای جذابیت غربی چون موسیقی، عشق مجازی و خشونت را به حاشیه براند.»

۱. Ullil Tarianism
۲. Hedonism
۳. زمستان ۸۳
۴. صحیفه نور، ج ۸، ص ۲۰۰